Dashuri e pakthyeshme
Erlet Shaqe
Novela - Poezi
Erlet Shaqe - Dashuri e pakthyeshme -Novela - Poezi

Titulli:
Dashuri e Pakthyeshme
Erlet Shaqe

Botues: **DuaLibra.Com**

Redaktore : Gerta Shaqe
Kopertina : Studio Grafike - Idea Agency

© DuaLibra.Com
P.O. Box 2424/1 , Tirane, 1001
Tel: 044517260
E-mail: dualibra@dualibra.com
www.dualibra.com

Përmbajtja

-Novela-

Pushime në Nicë
Imagjinata
Një histori indiane

-Poezi-

Sa i bukur është
Krishlindjet e Kaluara
Poet
Të Dua Afër
Poezia Ime
Bukë dhe Muzikë
Gjëja më e Bukur në Botë
Mrekulli
Shkëlqime
Pema e Jetës
Fluturim
Trëndafili i ëmbël i virtytit
Përsëri
Ëndrrat
Mirënjohje
Jeta është kërcim
Fjalët e ndarjes

Për të gjitha farmacistet, që mendojnë se janë të afta në kiminë e shëndetit, por jo në atë të zemrës. Kujdes kur jepni ilaçe për zemrën. :)

Pushime në Nicë - Novelë

Pushime në Nicë

"Si e do çajin me sheqer, apo pa sheqer?" e pyeti Erieni Helenën, pak i çuditur që nuk e dinte tashme përgjigjen e kësaj pyetjeje.

"Pa sheqer, të lutem." tha Helena teksa i hodhi një vështrim të shpejtë. Sytë e saj ngjyrë blu shndrisnin nën rrezet e diellit. Më pas ajo e hodhi vështrimin mbi *Promenade des Anglais* [1] .

"Epo, hidh sa të duash atëherë" tha Erieni. " Unë do ta lë të ziejë edhe pak."

"Mirë."

Erieni vëzhgoi profilin e Helenës për një çast. Ai ishte i mendimit se hunda e saj ishte pak e madhe. Megjithatë ajo ishte shumë e bukur. Ajo ishte pa dyshim gruaja më tërheqëse me të cilën kishte dalë ndonjëherë. Padyshim, që ishte një turp dhe fatkeqësi që kishte filluar të mos e pëlqente më.

Ai hodhi vështrimin tej derës së hapur të kafenesë.

1 *Promenade des Anglais*- Shëtitore përgjatë Mesdheut në Nicë, Francë.

Ishte e vështirë të besoje se ishte muaji nëntor. Dielli brilant rrezëtinte mbi ujë. Një avion pasagjeresh vërtitej në qiell, shumë poshtë, duke gumëzhitur drejt aeroportit të Nisës. Një pulëbardhë u ul në majën e shtizës së flamurit dhe uli krahët. Policët me kapelet e tyre të basketbollit drejtonin turistët me biçikleta. Ishte një skenë tërheqëse, megjithëse Erieni tashmë ishte mërzitur me të.

Mendoi për librin që kishte ne xhep. Titullohej " *Çështjet kryesore të Filozofisë*" nga A. J. Ajer, të cilin e gjeti dje në një librari në *Rue de France* vetëm për 10 euro. Ai dëshironte ta lexonte librin në atë çast, por mendoi se Helena do të zemërohej. Ishte zemëruar një ditë më parë, kur pasi doli nga banja e veshur me këmishë dhe kilota e gjeti duke lexuar në shtrat. Ai vazhdonte të lexonte, teksa ajo po vinte rrotull nëpër dhomë duke varur rrobat dhe duke parë sendet që kishte blerë gjatë ditës. Më në fund tha, " Unë të dukem shumë e mërzitshme, përderisa preferon të lexosh atë libër."

Erieni e kishte ulur librin. " Më fal," tha ai. "Isha thjesht duke i hedhur një sy kapitullit të parë ndërsa ti po bëje dush kur u përfshiva në paradokset e Zenos."

"Çfarë?"

Ai i tregoi rreth Akilit dhe një breshke që do të bënin vrap. Nëse Akili do ta linte breshkën të nisej një hap më përpara, nuk do ta arrinte dot, sepse pavarësisht se sa afër saj do të ishte, breshka gjithmonë do të ishte në gjendje të lëvizte pak më përpara, kur Akilit ndërkaq i duhej të shkurtonte distancën ndërhyrëse.

"Por ky është budallallëk," tha Helena. " Ai do ta ka-

lonte. Ai nuk do të ndalonte."

"Po, sigurisht, ne e dimë që diçka më e shpejtë mund ta parakalojë diçka që ecën më ngadalë. Ose besojmë se e dimë, sepse mund ta vëzhgojmë dhe na duket intuitivisht e drejtë. Zeno thekson se kjo gjë është jologjike, nëse e mendon nga ana matematikore. Nëse ti e ndan kohën dhe hapësirën në një mënyrë të pakufishme, atëherë në teori asgjë nuk mund të lëviz, sepse nuk ka rëndësi se në çfarë pikë lëviz prej asaj prej nga ku je nisur, imagjinon një pikë tjetër që është më afër."

Helena po rrudhte ballin. "Epo, nuk mund të jetë e vërtetë, thjesht po bën lojëra fjalësh."

"Ndoshta mund të jetë kështu, por janë fjalët me anë të cilave në shprehim mendime, kështu që është interesante ti analizosh ato dhe të shohësh së çfarë supozimesh mund të bësh me anë të tyre."

"Nuk e kuptoj arsyen pse duhet të flasësh për gjëra që nuk janë reale."

"Çfarë është reale atëherë? Nëse fjalët nuk janë reale, çfarë është reale?"

Helena mblodhi supet. "Nuk e di. Ky krevat për shembull"

"Atëherë do të thuash objektet fizike. Megjithëse konceptet ekzistojnë ashtu siç ekzistojnë edhe objektet fizike. Në njëfarë mënyrë ato janë më reale, sepse ne i krijuam vetë ato, ose së paku dukemi sikur jemi në gjendje ti mbajmë në mendjen tonë, kur ne mund të shquajmë botën fizike nëpërmjet shqisave tona. Dhe ne e dimë se shqisat tona shpeshherë janë të gabuara, si në rastin kur dehemi, drogohemi apo ndonjë gjë tjetër."

Helena u fut në shtrat, por nuk i ktheu përgjigje. Erieni e hodhi Alfred Ajeri në dysheme dhe i ofroi prezencës

fizike të Helenës vëmendjen e tij të pandashme për disa minuta. Kur më në fund u gjend sipër trupit të saj bëri shaka. "Mbase ne mund ta kundërshtojmë paradoksin e Zenos në këtë çast," tha.

"Hë?"

"Unë do të lëviz gjysmë distance nga një pikë në tjetrën..."

"Mm..."

"Pastaj gjysmën tjetër të distancës... pastaj gjysmën tjetër... dhe sërish gjysmën tjetër... dhe... opa. Si tu duk? Nuk mund të shkoj më tutje."

Erieni mendoi se kjo gjë ishte për të qeshur, ndërsa Helena duke e vështruar në sy i tha, "Ndonjëherë bëhesh i çuditshëm."

***

"Harrova të hedh çajin," tha Helena.

"A të kërkoj ujë tjetër të ngrohtë?" tha Erieni, duke parë përreth për ndonjë kamarier.

" Jo s'ka gjë. Do ti hedh më shumë qumësht. A është mjaftueshëm për ty?"

"Po, është mirë."

Erieni po e shihte teksa po mbushte filxhanët dhe po mendonte për heshtjen e saj. Ai po mendonte nëse ajo ishte më llafazane me të tjerët, me shokët e saj. Po a nuk ishte ai një shok për të?

"Atëherë, çfarë mendimi ke për Nicën?" e pyeti ai. " Tani e ke parë deri diku?"

"Është e këndshme ."

Erieni uli kokën dhe e vështroi poshtë vetullave. "Nuk mendoj se mund ta thuash këtë gjë."

"Të them çfarë?"

"Të thuash që Nica është e këndshme. Tingëllon qesharake në anglisht. Sa e këndshme është Nica."

" Atëherë si e thua ti në frëngjisht?" tha Helena më zë të ulët nga irritimi.

Erieni mblodhi supet. Ai nuk donte që ta fyente; mbase këtë gjë kërkonte. "Nuk besoj se gjuha frënge të jetë kaq asnjanëse kur kërkohet të vlerësohet diçka. Me të vërtet mendon se është qytet i bukur ?"

"Kështu mendoj"

"Atëherë duhet të thuash, Nice est jolie."

"Nice est jolie."

"Po. Unë mendoj se kështu i thonë. Por ka qindra vende të tjera në Francë që ja kalojnë këtij qyteti."

"Po ne tani jemi në Nicë," tha qetësisht Helena. "Nuk të pëlqen?"

Erieni hodhi një vështrim përreth. Kolonat dhe shumica e mureve në *Cafe Promenade* ishin të veshura me pasqyra. Ishte e vështirë të thoshe se sa i madh ishte ai vend, ose se cilat gjëra ishin reale dhe se cilat ishin reflektime. Ai pa veten e tij teksa po pinte çaj. Pa gjithashtu profilin e Helenës në krah ndërsa pjesën e pasme të kokës së saj të reflektuar më larg. Po dëgjonte sfondin e muzikës së Europop për një moment dhe vuri re se njëri prej kamarierve po këndonte me vete. Ai dëshironte të thoshte se Nica i jepte një goditje në nëntor, sepse ishte një qytet i mbajtur mirë për invalidët e pasur. Ai kurrë nuk kishte parë kaq shumë farmaci në qendrën e ndonjë

qyteti. Nica ishte artificiale, e rregulluar, e pastër, e kontrolluar dhe e zymtë. Por Helena kishte dashur të vinte këtu dhe ai kishte rënë dakord. Kështu që i kishte thënë; "Dakord. Koha patjetër që do të jetë e mirë. Është më mirë sesa të qëndrojmë në qytetin tonë duke parë se si bie shi dhe të presim të na përmbytet shtëpia."

Ra heshtja. Që të dy hodhën vështrimin jashtë derës së hapur drejt *Promenade des Anglais*. Një maune kishte mbërritur dhe punëtorët po shkarkonin pengesat e trafikut. Policët që mbanin kapelet e basketbollit po ua bënin më dorë makinave të ngadalësonin. Një nga punëtorët po ecte në pjesën e pasme të maunes, ndërsa ajo po ecte përpara. Për një çast ata po lëviznin me të njëjtën shpejtësi por në drejtime të ndryshme. Burri duke sikur po ecte, por në të vërtete po qëndronte i palëvizur duke lëvizur këmbët me mjeshtëri drejt horizontit të largët të detit ndriçues me ngjyrë blu.

Një aeroplan po zukaste sipër kokës së tyre. Yjet me ngjyrë të artë në sfondin e flamurit të BE-së valëviteshin pa ndërprerje mbi shtizën e flamurit. Gjysma e kalimtarëve mbi fasadën e bregut të detit dukeshin sikur kishin veshur patina. Ishte një skenë e qetë dhe idilike, megjithatë Erieni ishte i mërzitur me të. Në atë çast u ndërgjegjësua për peshën e librit që mbante në xhep.

***

Ishte botimi i vitit 1948 të librit "Jeta dhe dashuritë e mia" nga Frank Harris, i botuar në Paris, me sa duket sepse ishte konsideruar i pahijshëm për pjesën tjetër të lindjes. Erieni e kishte gjetur në një kosh pazari në *Rue*

de France për vetëm dhjetë euro. Ai kishte filluar ta lexonte atë libër në shtrat pikërisht dje kur Helena po bënte dush dhe vazhdoi ta lexonte edhe kur ajo hyri në dhomë e veshur me këmishë dhe kilota dhe po vinte vërdallë nëpër dhomë duke rregulluar gjërat.

"O Zot, ti mendon vërtetë që unë jam shumë e mërzitshme përderisa të duket ai libër i vjetër më interesant se unë" tha ajo pas një farë kohë.

"Jo, më vjen, sapo e mora për ti hedhur një sy dhe më tërhoqi." Ai kaloi disa faqe. " Dëgjoje pak këtë. 'Nëse një novelist duhet të merret më plotësimin përfundimtar të personazheve të tij, nga treqind faqe romani duhet të shkojë në pesëqind faqe. Dyqind faqe shtesë duhet të jenë më piktura që tregojnë anën seksuale të personazheve, të cilat i bëjnë ata të jenë të vërtetë. Çfarë mendimi ke?"

"Çfarë do të thash me këtë se çfarë mendimi kam?"

"A mendon se është e vërtetë që njerëzit shpenzojnë dy të pestat e kohës së tyre duke menduar për seksin?"

"Jo. Megjithatë nuk e di. Po ti si mendon?"

Erieni po vriste mendjen. "Unë mendoj për të shumë," shtoi ai.

"Në të vërtetë më shumë së ç'mund ti pranoj vetes, kam parasysh ditën e sotme, për shembull, të kam vëzhguar gjatë gjithë kohës dhe nuk më është hequr nga mendja se sa e mahnitshme do të ishte sikur të ishim vetëm, të të shihja të zhveshur dhe të të prekja. Kur jemi në vende publike kjo është gjëja më fantastike që dëshiroj të bëj."

Erieni u surpriza kur pa Helenën të skuqej..

"Nuk ma merr mendja se ti mendon për të bërë seks

me mua dy të pestat e kohës," tha ajo.

"Epo, është e vërtetë. Gjithsesi, po mendoj edhe në këtë moment. Ndoshta do të resht së menduari nëse do kemi njëzet vjet bashkë. Ose dy vjet. Ose madje edhe dy muaj."

Helena morri një jastëk dhe ia hodhi në kokë duke rrëzuar Frank Harrisin në tokë. Erieni ja hodhi mbrapsh. Pas tre minutash ai i hoqi kilotat, por nuk ia hoqi këmishën. Ndaloi pikërisht në momentin kur do të e fillimit të aktit.

"Duhet të flasim më shumë për seksin," tha ai. "Duhet të më thuash se çfarë të pëlqen. Përndryshe do ta merr vetë më mend."

"Dakord," iu përgjigj Helena. " Edhe ti më thuaj se çfarë të pëlqen."

"Të pëlqen të pish vetëm çaji i zi apo do mëngjes të tipit Anglez ?" Tha Erieni, duke inspektuar koshin e qeseve të çajit që ua kishte lënë kamerieri. "Nuk ka rëndësi midis këtyre të dyjave, por nuk do të marr çaj Earl Grey. E urrej atë lloj çaji, me se bëhet, me qitro apo me çfarë. Ka shijen e barit të molës."

"Duhet të na kishin sjellë dy çajnik të vegjël," tha Helena. "Pastaj secili prej nesh mund të zgjidhte."

"Ke të drejtë. Megjithatë ne kemi vetëm një çajnik të madh dhe duhet të biem dakord. Kështu ndodh kur je në çift. Duhet të bësh një kompromis për ti ndarë gjërat."

"Epo, unë kam bërë kompromis duke mos shkuar në plazh për të bërë banjo dielli pikërisht në këtë çast"

"Nuk mund të bësh banjo dielli në kohë të vrenjtur, pavarësisht se sa nxehtë bën. Nuk është zakon prej xhen-

tilmeni."

Helena qeshi dhe Erieni ia nguli vështrimin tek sytë e saj me ngjyrë blu të thellë duke i vlerësuar për një çast. Atij iu kujtua se kishte parë të njëjtën ngjyrë blu, pak orë më përpara në Muzeun Matisse. Një blu të zhveshur.

Ata të dy hodhën vështrimin jashtë derës së kafenesë tek *Promenade des Anglais*. Fëmijët me biçikleta me tre rrota vinin vërdallë zonjave të moshuara më shkop. Qentë e vegjël përshëndesnin njëri tjetrin, duke kërcyer derisa arrinin në fund të zinxhirëve të tyre, ndërsa pronarët e tyre shiheshin me kënaqësi. Rretë e bardha të ndërprera nëpër qiellin me ngjyrë blu të lehtë po lëviznin mbi detin e ndritshëm. Një aeroplan pasagjerësh po zukonte ngadalë përgjatë Baie des Anges, duke iu fshehur aeroportit. Erieni u ndje i përgjumur. Iu kujtua libri që kishte filluar të lexonte kur ishte në dhomën e hotelit, një kopje e gjendur e "Natyra e Ekzistencës" të J.E. MCTaggart që e kishte gjetur në shportën e librave të përdorur në *Rue de France* për vetëm dhjetë euro. Helena ishte hedhur në shtrat pranë tij pasi kishte bërë dush dhe e kishte parë mbi shpatulla gjatë kohës që po thante flokët.

"Çfarë dreqin po lexon?" e pyeti pas një farë kohë.

"Një libër të një filozofi të quajtur Mc Tagger. Kam dëgjuar për të, por asnjëherë nuk kam lexuar ndonjë gjë ai kishte shkruar. Ai është i famshëm për të provuar se koha nuk ekziston."

"Ashtu. Si arrin ta provojë këtë gjë?"

"Epo, ai thotë se një ngjarje duhet të përshkruhet sikur ka ndodhur në të shkuarën, në të tashme ose në të ardhmen kjo varet nga këndvështrimi ynë. Për shembull,

nëse bëjmë seks sot, për mua është një ngjarje e ardhshme nëse flasim tani...”

“Nëse do të jesh me fat.”

“Nëse do të jem me fat. Por aman është një ngjarje që ndodh në të tashme në momentin kur ky veprim ndodh...”

“Nëse zgjat aq shumë sa ne ti kushtojmë vëmendje.”

“...dhe një ngjarjen që ka ndodhur në të shkuarën kur ka përfunduar.”

“Të gjitha po ndodhin shumë shpejt për eksperiencën time. Dhe si e vërteton kjo gjë se koha nuk ekziston, profesor?”

“Sepse në realitet e përcaktojmë këtë ngjarje në lidhje me marrëdhëniet që kjo ngjarje ka me ngjarjet e tjera. Për shembull, në fillim më duhet të ta heq tutje këtë tharësen e flokëve dhe ta heq nga priza.”

“Po i kam akoma flokët e lagur.”

“Epo, atëherë më duhet që të të heq këmishën.”

“Nuk është e nevojshme ta bësh, por ma merr mendja se është më qejf nëse e bën.”

“Pastaj me duhet të të heq kilotat.”

“Pa dyshim që është më qejf.”

“Shiko, pikërisht në këtë moment fillojnë problemet filozofike. Nëse secila prej këtyre ngjarjeve në këtë seri është në fillim në të ardhmen, pastaj në të tashmen, pastaj në të shkuarën, lidhje e tyre më ngjarjet e tjera në këtë rend nuk ndryshon. Kështu që radha e ngjarjeve është absolutisht e fiksuar...”

“Vetëm sepse ti je një krijesë e zakonit dhe jo e imagjinatës.”

"Dhe nëse radha është e fiksuar, sekuenca në vetvete nuk mund të na tregojë asgjë rreth kalimit të kohës. Koha mund të ngrihet dhe sekuenca mund të jetë e njëjtë. Kështu që ne mund ta heqim sekuencën si të papërshtatshëm. Dhe si rrjedhojë kemi vetëm cilësitë e një ngjarjeje që ka ndodhur në të shkuarën, në të tashmen dhe në të ardhmen. Por siç e thamë, këto cilësi varën tërësisht nga këndvështrimi i vëzhguesit, dhe për më tepër ato janë reciprokisht të përjashtuara. Një ngjarje nuk mundet që në mënyrë të brendshme të zotërojë cilësitë e të ndodhurit në të ardhmen në një moment, dhe në të shkuarën në një moment tjetër. Kështu që ne na duhet të pranojmë se çështja kohë nuk ka të bëjë më ngjarjen. Koha është tërësisht subjektive dhe sigurisht që ky mund të jetë një iluzion. Nuk mund të gjejmë asnjë provë që të konfirmojë përshtypjen tonë se koha shkon."

"Erien?"

"Po?"

"A ta kanë thënë ndonjëherë se flet shumë? Dhe nëse nuk do të flisje kaq shumë mund ta përdorje gjuhën për të bërë gjëra të tjera?"

"Mm?"

"Kështu është mirë."

***

A u themi të na sjellin edhe një çajnik tjetër? Ky çaji të linte shumë për të dëshiruar."

"Do të na thonë të paguajmë për të dy çajnikët."

"S'ka problem. Jemi me pushime."

Ia bënë me dorë kamerierit që vazhdonte të këndonte

vetëm nën sfondin e grupit Europop . Erieni porositi një çajnik tjetër me çaj dhe më pas i hodhi një vështrim Helenës, e cila ia pasoi vështrimin më sytë e saj të jashtëzakonshme me ngjyrë manushaqe, një ngjyrë, mendoi Erieni që ishte shumë afër me blunë ndërkombëtare të Yves Klein. Ajo ishte djegur pakëz nga dielli në hundë dhe në mollëza, gjithashtu dukej e shëndetshme, e çlodhur dhe shumë e bukur. Në fakt ajo ishte kaq e bukur, mendoi Erieni saqë ai kurrë nuk do të ishte në gjendje ta linte.

Të dy hodhën një vështrim përtej derës së hapur të kafenesë që gjendej përgjatë *Promenade des Anglais*. Një aeroplan pasagjeresh gumëzhinte nëpër qiellin me ngjyrë blu të thellë në qiellin e nxehtë të nëntorit dhe dielli i vonë i pasdites ndriçoi detin e qetë.

Imagjinata - Novelë

Imagjinata

Bluja ishte një vajzë e vogël si shumica e vajzave, e cila e kalonte pjesën me të madhe të pasditeve duke ëndërruar, për kafshët mitologjike dhe kështjellat lart në majë të maleve të mbuluar nga mjegulla, nëpër vendet më të largëta të botës. Ajo e interpretonte rolin me elegancë, duke grumbulluar lloje të çuditshme kafshësh me gëzof, të cilëve iu kishte vendosur emrat e të gjithë personazheve të saj të preferuar, të marra nga legjendat Arturiane. Prindërit e saj të gëzuar me sjelljen e çuditshme të së bijës, mburreshin se i kishin rrënjosur Blusë pasionin për të lexuar kur ndërkohë një pjesë e vogël prindërish kënaqnin veten e tyre me shkelësit e vegjël të dhënë pas lojërave elektronike.

Si e ëma, ashtu dhe i ati ndikuan në zhvillimin e një intelekti të lartë si dhe në zhvillimin e hemisferës së djathtë të trurit të vajzës së tyre, Blusë, dhe ndërkohë që ata vazhdonin të diskutonin rreth kësaj çështjeje, vajza nuk

kishte shoqe tjetër përveç vetes së saj.
Siç ndodh zakonisht, kombinimi i vetmisë, lirisë dhe imagjinatës bëri që Bluja të mos kishte shokë. Njerëzit të cilët e kuptojnë dhe besojnë në konceptin e aristokracisë kryesisht përjetojnë një kohë të vështirë duke bashkëvepruar me njerëzit e vërtetë, vetëm nëse ata zotërojnë një sasi të jashtëzakonshme durimi. Bluja nuk ishte e tillë.

Bluja filloi të rritej, fatkeqësisht siç na ndodh të gjithëve dhe pikërisht ato veprimet e dashura të cila dikur kishin qenë një burim krenarie për prindërit e saj u shndërruan në probleme për ta. Fillimisht, ata i kërkuan së bijë të mos fliste më me shokët e saj imagjinar në momentin kur mësuesja e klasës së katërt i telefonoi për të diskutuar këtë problem.

Bluja ishte munduar t'ua shpjegonte prindërve se nëse ajo ndalonte së biseduari me ta, kjo nuk do të thoshte se ata do të pushonin së biseduari me të.
Kur Bluja e kishte ndarë me prindërit e saj për herë të parë këtë informacion, ata kishin qeshur. Por teksa muajt dhe vitet shkonin,buzëqeshjet në fytyrat e prindërve po bëheshim më shumë të sforcuara.

Kur Bluja arrit katërmbëdhjetë vjeç, i ati filloi ti sugjeronte terapinë. Që prej asaj kohë Bluja shpenzonte nga një orë me Dr. Golan çdo të mërkurë pasdite, derisa përfundoi shkollën e mesme. Bluja mësoi të bëhej një gënjeshtare e mire, derisa Dr. Golani deklaroi se ajo ishte përmirësuar dhe nuk kishte nevojë të vazhdonte terapinë. Në të vërtetë, Bluja ishte bërë një gënjeshtare aq e

mirë saqë kishte filluar ti besonte edhe vetë pjesën më të madhe të gënjeshtrave. Shpeshherë vijat ndarëse midis gënjeshtrës dhe të vërtetës mjegulloheshin dhe ajo harronte nëse po shtirrej apo thjesht pretendonte se shtirej. Shokët e saj imagjinarë filluan ta takonin rrallë e më rrallë, derisa nuk erdhën më. Brenda një viti që ajo kishte filluar terapinë me Dr. Golanin, më në fund e kuptoi se ishte shtirur përgjatë gjithë kohës.

Ajo ishte shtirur si e trishtuar, kur i duhej të ndiqte këshillën e Dr. Golanit dhe ti thoshte lamtumirë Lilit, shoqes së saj imagjinare më të ngushtë. Bluja kishte imagjinuar se kishte kaluar çdo pasdite fëmijërore në shoqërinë e Lilit.
Bluja gjithashtu ishte shtirur sikur kishte parë lot në sytë e Lilit, teksa ajo po i shpjegonte këshillat racionale të Dr. Golanit. Edhe Bluja, vazhdonte ndonjëherë të shtirej sikur vuante disi nga humbja e motrës së saj imagjinare. Por gjithçka ishte në rregull, sepse Dr. Golani deklaroi se ajo tashmë ishte shëruar.

Bluja u largua për në kolegj dhe i ndërroi fustanet e saj të bukura për princesha me rrobat e firmës Gap uniseks, dhe të zakonshme. Pas disa semestrave të ndjekura nga debatet, Bluja ndoqi këshillën e të atit dhe u diplomua në Filozofi dhe jo në Gjuhën Anglezë, e cila ishte pak më e dobishme se një diplomë e marr në Filozofi, sipas atyre që i dinë të gjitha.

Bluja ende rastësisht vazhdonte të binte në dashuri me djem me flokë të gjata, me këmisha poetësh të cilët mund të recitonin vargjet e Bajronit, por asnjëherë nuk ia rrë-

feu këtë sekret së ëmës. Bluja ishte e bindur se një ditë do të përmbushte ëndrrën e së ëmës që ajo kishte për të. Një ditë të bukur, do të dashurohej me një djalë të mirë i cili do të kishte përfunduar Masterin në Administrim Biznes, do ti ndryshonte bindjet e saj politike në partinë Demokratike, dhe do ta zinte gjumi në një shtëpi në periferi me dy fëmijë dhe një qen që lehtë të quajtur Tafi.

Gjatë semestrit të vjeshtës në vitin e fundit në kolegj, Blusë i ndodhi një ngjarje e çuditshme. Teksa ajo po ecte nga konvikti drejt klasës, Bluja dalloi një krijesë të vogël të çuditshme që ishte në buzë të një muri të ulët të mbuluar me myshk. Nuk ishte më e madhe se një mace shtëpie dhe në një ngjyrë disi në jeshile lara-lara që përzjehej me dridhjet nga mbrapa.
Në të vërtetë, disa sekonda pasi sytë e saj ishin hedhur mbi siluetën, Bluja ishte e bindur se ajo po imagjinonte një krijesë të vogël të shëmtuar. Ajo po nxitonte të shkonte ku ishte nisur, duke u munduar të sillte ndërmend se sa kohë kishte kaluar që prej kohës që ajo nuk e kishte takuar më Dr. Golanian.

Bluja ishte mësuar të shikonte, ose të paktën të shtirej sikur shikonte gjëra të pazakonta. Njëherë, kishte gjetur një zanë të gjymtuar dhe i kishte ruajtur krahët. I kishte vendosur midis faqeve të një libri për ti mbajtur të sigurta dhe për ti fshehur nga prindërit. Megjithatë, kur e kishte hapur një mbrëmje librin për ti admiruar, gjithçka që kishte mbetur ishin njolla pluhuri në ngjyrë të argjendtë.

Dr. Golani mërzit shumë kur Bluja e ndau këtë infor-

macion me të. Ai i tha Blusë se ato krahët e zanës që ajo kishte gjetur kishte mundësi të ishin ose krahët e një fluture të ngordhur, ose ishin pjellë e imagjinatës së saj. Dr. Golani i kishte këshilluar disa kokrra të cilat do ta vinin në gjumë. Bluja u shtir sikur i piu ato.

Kishin kaluar tre javë dhe krijesa e vogël nuk kishte luajtur vendit. Sa herë që Blusë i duhet të kalonte nga rruga që të çonte për në klasë, e shkonte teksa ai qëndronte në të njëjtin pozicion, me duart e kryqëzuara qetësisht në prehrin e tij të vogël.

Bluja supozonte se ishte një djalë, megjithëse krijesa nuk kishte veshur rroba dhe nuk kishte ndonjë gjenalitet të jashtëm që mund të dallohej. Gjithmonë qëndronte me vështrimin drejt,me sa duket i harruar në rrethinat e tij. Përveç pamjes së tij groteske, Bluja filloi që ta pëlqente. Ajo i hidhte nga një vështrim për ta parë dhe shpesh ngadalësonte hapat teksa kalonte pranë tij, me kujdes për të mos ndaluar më tepër sa duhej që të tërhiqte vëmendjen e të tjerëve. Disa ditë Bluja imagjinonte se ai ishte i lumtur, megjithëse fytyra e tij ishte tërësisht pa asnjë shprehje. Lëvizja e vetme e tij ishte një kapsitje e rastësishme e syrit ku qepallat lëviznin në mënyrë jo sinkronike. Një sy i madh ngjitës kapsitej dhe më pas duhet të kalonin disa sekonda që të kapsitej edhe syri tjetër, një kokërdhok më i vogël kapsitej si kundërpërgjigje.

Kapsit.. Kapsit...
Kapsitja e syve të krijesës së çuditshme e goditi Blunë, si të ishin pika shiu të cilat godisnin ngadalë sipërfaqen e ujit të një pishine. Nuk kishte ndonjë ritëm të përcak-

tuar, por përsëritja e njëtrajtshme e kapsitje së syve ishte qetësuese. Muzgu i ngrysur i nëntorit kishte mbërritur, duke sjellë një shi të imët të ftohtë. Ende krijesa nuk lëvizte.

Shiu binte në vija të drejta mbi lakuriqësinë e kokës së stër-madhe të tij dhe mbi lëkurën me ngjyrë si jeshile të përzierë të trupit të vogël e pa qime. Bluja ndjeu dëshpërim dhe një ndjenjë kundërshtimi në sytë e tij teksa kapsiti sytë në mënyrë të vazhdueshme. Ajo e njohu vështrimin që njëherë i kishte hedhur Lili, dhe pa nguruar aspak e kapi krijesën dhe e futi brenda çantës së saj së shpinës. Bluja vrapoi në drejtim të apartamentit me sa shpejtësi kishte,duke e shtrënguar çantës pas kraharorit si të kishte një thesar të vjedhur.

Në sigurinë e dhomës së saj Bluja e nxori me kujdes krijesën e çuditshme nga çanta e lagur tërësisht. Trupi i krijesës u var në duart e saj dhe për një moment tmerrues mendoi se e kishte shtypur. I vendosi kokën në njërën dorë dhe morri frymë e lehtësuar teksa krijesa kapsiti sytë.

Po kapsit sytë... Po kapsit sytë...

Bluja i kishte palosur njërin prej veshëve të mëdhenj gjatë transportit, dhe pavarësisht përpjekjeve të saj nuk mundi ti jepte formën origjinale. Deformimi as nuk e përmirësoi dhe as nuk e përkeqësoi pamjen e krijesës. S'kishte pikë dyshimi se ajo ishte gjëja më e shëmtuar që Bluja kishte parë ndonjëherë. Hunda ishte e gjatë dhe e kthyer dhe trupi dukej si një hibrid i tmerrshëm i njeriut

dhe amfibit.

Lëkurën e kishte të ftohtë dhe të lagësht, dhe megjithëse i kishte duart e thata, i fshiu ato pas pantallonave pasi e uli krijesën poshtë. Mbante një erë dheu të sapo thartuar. Por, pavarësisht pamjes së çuditshme të krijesës dhe sjellës së tij, për Blunë ishte diçka e dashur. Nuk ishte e sigurt se çfarë krijese ishte, por Bluja supozonte se ishte ndonjë lloj lugati ose kukudhi. Nuk i kishte parë këto krijesa në jetën reale më përpara. Historitë e kishin bërë të besonte se këto krijesa do të ishin më të mëdha dhe të frikshme. Ndoshta kjo krijesë ishte një bebe.

Po kapsiste sytë... Po kapsiste sytë...

Ditët kalonin dhe Bluja kishte harruar të shkonte në mësim. Ajo ulej për orë të tëra duke parë krijesën. I erdhi ndër mend se ndoshta krijesa mund të kishte nevojë që të hante, kështu që Bluja u nis në kërkim të ushqimit të përshtatshëm. Fillimisht ndjenja e mikpritjes e bëri që ti ofronte bukë dhe djathë. Krijesa nuk reagoi fare. Thjesht kishte hedhur vështrimin drejt.

Po kapsiste sytë... Po kapsiste sytë...

Pasi zhbiroi nëpër dollapë duke i ofruar gjithçka që mendonte se mund të hahej pa rezultat, Bluja u dorëzua e irrituar. Krijesa kishte filluar të dukej e sëmurë. Majat e veshëve kishin marr një nuancë të verdhë dhe pullat kafe ishin të dukshme mbi lëkurën më ngjyrë në jeshile të thellë, e cila varej lirisht në trupin e hollë.

Sa më shumë ditë kalonin, aq më shumë Bluja ndjente se krijesa e saj venitej. Ajo po e mbante në krahë, duke u munduar që ta qetësonte krijesën e shkretë, por e vetmja përgjigje që mori ishe kapsitja e vazhdueshme e syve.

Po kapsiste sytë... Po kapsiste sytë...

Sytë e krijesës kishin filluar të futeshin brenda zgavrave të mëdha të syve.
"Të marrtë dreqi!" thirri Bluja duke e mbërthyer krijesën me forcë në duar, duke u munduar që ta bënte më të vetëdijshme.
Krijesa reagoi me një pllaquritje përfundimtare teksa duart e Blusë shtrydhën trupin e imët me një përplasje. E shokuar dhe me mosbesim, Bluja po vështronte krijesën e thërrmuar e cila tani ishte përhapur në gishtat e saj. Sytë ne mënyrë të pavëzhgueshme po e vështronin krijesën sërish me qetësi.

Po kapsiste sytë... Po kapsiste sytë...

Duke u munduar që ta konservonte atë çfarë kishte mbetur nga krijesa, Bluja e mbylli në një kavanoz bosh. Ia kishte ngulur sytë pirgut të baltës së zezë. Procesi i dekompozimit ndodhi në mënyrë krejt të panatyrshme me shpejtësi. Krijesa shkriu përpara syve të Blusë duke u shndërruar në një grumbull të vogël pisllëku. Një bukël pluhuri u ngrit sipër grumbullit, duke lëshuar një shfryrje të kënaqshme. E vetmja gjë që mbeti e pandryshuar ishin sytë e krijesës.

Kapsit sytë... Kapsit sytë...

Një manifestim i brendshëm e përfshihu Blunë aq fort si të ishte kundërmimi i lakrës së zjerë që kullonte nga kavanozi. Bluja e mori mbajtëse dhe vrapoi për tek makina. Donte vetëm tridhjetë minuta me makinë deri tek Dr. Golani dhe kështu mund të vërtetonte se nuk kishte qenë e çmendur gjithë këto vjet.

Bluja huri me furi në zyrën e doktorit, duke e trembur sekretaren plakë e të shëndoshë në tryezën përballë. Hyri në zyrat e brendshme dhe e mbërtheu Dr. Golanin e alarmuar teksa u dha aty. Bluja ngriti lart kavanozin duke triumfuar.

"E shikon?" thirri ajo në mënyrë histerike. "Unë nuk jam e çmendur! Kam prova!" Krijesa ishte pak më e vogël se një çift kokërdhokësh sysh me ngjyrë të verdhë të cilët notonin në një masë ngjyrë kafe në jeshile.
Kapsit sytë. Kapsit sytë.

Dr. Golani nuk kishte nevojë të shtirej i shokuar. Ngriti dorën dhe mori kavanozin, duke vëzhguar për pak kohë përmbajtjen.
" Ke shumë të drejtë, Blu", tha me qetësi Dr. Golani. " të lutem ulu teksa unë të thërras një kolegun tim për ta ekzaminuar këtë... këtë – zbulim interesant."

Dr. Golani u tërhoq në zyrën e tij private, duke e kyçur derën nga pas. Ngrit telefonin dhe formoi numrin të cilin e kishte mësuar përmendësh.

"Znj. Stefani, kam disa lajme shqetësuese," ia nisi

Dr.Golani, duke ulur kavanozin e Blusë mbi tavolinën e tij.

“ Vajza juaj sapo mbërriti në zyrën time me çfarë duket një kavanoz plot me mbetjet e një bretkose a të një zhabe të dekompozuar. Dukej sikur nuk kishte bërë banjë që prej disa ditësh. Është shumë e shpërqendruar. Mendoj se ka ardhur koha të marrin seriozisht në konsideratë shtrimin jovullnetar në spital. Po ju dërgoj një faks lidhur me fletën e shtrimit menjëherë.”

Një histori indiane - Novelë

Një Histori Indiane

Ajo ecte me përtesë, ndërsa dielli i fortë i prillit i binte mbi kokë. Çadra e mbronte nga rrezet e diellit, por s'mund të bënte asgjë për ta mbrojtur nga nxehtësia-një lloj nxehtësie e egër, që të merrte frymën me energjinë e saj. Disa buaj ishin lidhur në trungjet e arrave të kokosit duke kullotur buzët e tyre të thara. Herë pas here kalonte ndonjë makinë, që linte shenjat e rrotave në ziftin e shkrirë si një anije që shfaqet në det të hapur. Përveç kësaj, mbizotëronte një qetësi e thellë dhe asaj nuk i zinte syri njeri.

Me fustanin e saj të gjatë e të bardhë, që e vishte vetëm të dielave, Xhin Narinin mund ta merrje për një katërmbëdhjetë, ose pesëmbëdhjetë vjeçare. Në të vërtetë, ajo ishte vetëm dymbëdhjetë vjeç, një fëmijë e thjeshtë me natyrë të çiltër si *hibiscus* me ngjyrë të kuqe, që zbukuronte flokët e saj të gjatë e të zezë.

Kohë më parë, familja e saj kishte mbërritur në Trinidad nga India si punëtorë nëpër platancionet e sheqerit. Babai i saj, kishte arritur shumë sukses, duke blerë dhe pastruar tokën përreth Rio Cristalinos dhe duke e mbjellë me kafe.

Anës rrugës së pluhurosur, gati njëzet metra para Xhinit, ndaloi një makinë. E vuri re menjëherë që ndaloi, por nuk mund ta dallonte dot cila ishte dhe nuk e shquante dot shoferin tejpërtej xhamave të zezë, aq të zinj sa edhe vete kapaku rrezëllites i makinës.
Teksa po i afrohej, xhami i makinës filloi të hapej.

"Ç'kemi Xhini," dëgjoi nga mbrapa.

Ajo ndaloi dhe u kthye. Fytyra ezmere i mori një ngjyrë të kuqe të lehtë. Ravi Kirjani ishte i gjatë, i dobët dhe gjithmonë i veshur mirë. Kishte sy të zinj e të mëdhenj dhe dhembët e bardhë i shkëlqenin teksa fliste. Të gjithë pranë Rio Cristalinos e njihnin Ravin. Xhini kishte dëgjuar shpesh motrat e saj beqare të flisnin me keqardhje për të, se si, vetëm po të kishin babain gjallë dhe të kishin ende tokë, njëra prej tyre do të ishte martuar me të. Pastaj fillonin e ziheshin se kush do të martohej me të dhe talleshin me Xhinin, sepse ajo për to ishte një vajzë e thjeshtë që nuk do ta donte njeri.

''Nga e ke mësuar emrin tim, Ravi?" e pyeti ajo gjithë ndrojtje.
"Po ti nga e ke mësuar timin,"
"Të gjithë e dinë emrin tënd. Ti je djali i zotit Kirjani."
"Tamam. Dhe ku po shkon Xhini?"

Ajo hezitoi dhe po shikonte sërish përtokë."Në faltore," u përgjigj me një buzëqeshje të frikësuar.

''Xhini, Indianët e mirë shkojnë në tempull." Zëri i tij prej të pasuri të kulturuar dëgjohej ëmbëlsisht teksa shtoi duke qeshur: " Apo mos ndoshta priftërinjtë e tempullit më të preferuar për ty nuk janë ata me ngjyrë."

Ajo u skuq edhe më shumë kur iu përmend At Oliveri. Nuk dinte se si të përgjigjej. Ishte e vërtetë që ajo e pëlqente priftin e ri francez, me atë theksin e tij të çuditshëm dhe me sytë e tij blu, por ajo kishte filluar të shkonte tek faltorja Katolike muaj më parë se të mbërrinte ai. I pëlqenin shumë meshat e tij të gëzueshme dhe besimi thjesht në një Zot, ishte shumë ndryshe nga ato zotat e mjerë Hindu që grindeshin me njëri-tjetrin si motrat e saj në shtëpi. Por duke i shtuar kësaj, vulgaritetin e vërejtjeve të Ravit e hutuan fare, sepse familja e tyre ishte e njohur për edukatë. Njerëzit gjithmonë thoshin se Ravi do të bëhej një zotëri, si i ati.

Menjëherë Ravi u bë serioz. Lëkura e tij ezmere u bë edhe më e errët. Ndodhi që po i vinte keq për fjalët që tha. Ndoshta pa pështjellimin në sytë e mëdhenj kafe të Xhinit Megjithatë ai nuk priti për përgjigje.
"Do vish të të shoqëroj unë deri në faltore, me dhuratën që kam marr për 21 vjetorin?" e pyeti ai duke vënë syzet e diellit. Ajo vuri re sa të hollë ishin skeletet e tyre. Ar i vërtetë, mendoi ajo, tamam si ora e tij e stërmadhe që kishte në dorë.
"Është Mercedes, ma ka blerë Babi. Të pëlqen?" shtoi ai mospërfillës.

Nga hija e çadrës së saj Xhinit i zunë sytë një re të vogël të veçuar që rrinte e palëvizshme sipër tyre. Dielli ndriçonte pamëshirshëm dhe një ndjenjë mbytëse vazhdonte të rritej. Me një shami ajo po fshinte djersën nga balli. Ravi zbërtheu jakën e këmishës.

"Është me ajër të kondicionuar. Dhe ti nuk do të bëhesh vonë për në faltore," vazhdoi ai duke i lexuar mendjen.
Por faltorja ishte gjëja e fundit që vlonte në mendjen e Ravit dhe Xhini pas një momenti hezitimi, e pranoi ftesën e tij.
Por ai e çoi në një fushë të qetë me kallama sheqeri jashtë qytetit dhe atje, me Mercedesin e fshehur midis kallamave, ata u pleksën së bashku..Xhini ishte e trullosur. Aq e re sa ishte nuk mund ta kuptonte se çfarë do ti ndodhte. Goditja e Kalipsos i mbushi veshët dhe kallamat e sheqerit i kishin rënë sipër teksa i ftohti që vinte nga ajri-i kondicionuar frynte poshtë këmbëve të saj. Pastaj, duke mbërthyer lulen prej lecke që i kishte rënë prej flokëve, ajo u shtri mbi kallamat e gjatë, me erë të mirë dhe vazhdoi të rënkonte derisa agimi i shkurtër tropikal u shndërrua në një natë me yje.

Ajo nuk ia tregoi asnjërit, madje as At Oliverit.

Dy javë më vonë, tregu i vogël i qytetit të Rio Kristalinos gumëzhinte nga thashethemet. Ravi Kirjanit i ishte premtuar dora e Sunita Murpalanit. Ashtu si edhe Kirjanët, Murpalanët ishin një familje e vjetër Indiane, një nga më të pasurat në Karaibe. Por, ndërsa Kirjanet ishin diplomatë, Murpalanët ishin një familje tregtare. Ata ishin pasuruar duke bërë shitje me pakicë, më përpara

se rënia e çmimit të vajit të zbrazte xhepat e konsumatorëve, dhe tani dyqanet e Murpalanëve ishin shpërndarë kudo Trinidadit dhe në disa ishuj të tjetër përreth.

Me urtësi, ata kishin zgjeruar aktivitetin e tyre në veprime bankare dhe sigurime, dhe si rezultat ndikimi i tyre ishte ndjerë në nivelet me të larta. Ishte një ndikim mirëdashës, sigurisht, asnjëherë nuk abuzohej me të, sepse njerëzit gjithmonë thoshin se familja Murpalanit ishte e respektueshme dhe jashtë çdo vërejtje. Ata kishin shtëpi në Port-of-Spain, Tobago dhe Barbados, ashtu sikurse edhe në Indi dhe në Angli, por rezidenca e tyre kryesore ishte një shtëpi e madhe me stil kolonial shumë e mahnitshme në veri të Rio Kristalinos. Martesa e sajuar do të ishte ngjarja sociale e vitit që vinte.

Kur Xhini mësoi për martesën e Ravit, neveria që ajo ndjente për të, u shndërrua në një lloj urrejtje të ngrirë. Më vonë e pushtoi dëshira për të paguar kafshërinë e tij arrogante dhe të pashpirt. Ajo do të jepte gjithçka vetëm për ta poshtëruar, për t'ia fshirë atë ngërdheshjen mendjemadhe nga fytyra. Por në të vërtet nuk bënte asnjë lëvizje. Gjatë ditëve të javës shkonte në shkollë dhe gjatë fundjavës vazhdonte të ndiqte shërbesat e At Oliverit.

"Vajzë, paske shume gjëra për ti rrëfyer atij priftit të bardhë," i thoshte e ëma sa herë që kthehej në shtëpi vonë nga faltorja.
"Ai nuk është një i bardhë, ai është njeri i Zotit."
"Edhe ajo mund të jetë, vajzë, por mos harro se ai është burrë para se të gjithash."

Muajt kalonin dhe ajo nuk e pa më Ravin.
Pastaj nisën shirat. Gjatë gjithë gushtit shiu mezi pushoi. Shiu binte vazhdimisht mbi çatitë e elektrizuara derisa ti mendoje se do të çmendeshe nga zhurma. Dhe pasi pushonte shiu, ajri ishte i lagësht si kundërhelm dhe luteshe të binte sërish shi.

Pastaj një dite tetori, drejt fundit të stinës së lagët, kur familja e Xhinit po festonte tetëmbëdhjet vjetorin e djalit të tyre të vetëm, ndodhi ajo që i kishte frikën për javë të tëra. Ishte ulur në hanakun e ballkonit duke luajtur me nipin e saj gashtë vjeçar, Pini.

Papritur, Pini bërtiti:"Xhini, pse je kaq e shëndoshë?"

Përreth oborrit të shtëpisë së vogël të gjithë pushuan së festuari. Mbi ballkon ranë sytë kurioz mbi barkun e Xhinit. Dhe e merrni me mend ç'donte të thoshte djali.

"Zoti pastë mëshirë për ty, Xhin! Shiko masën e belit," thirri zonja Narine, duke shpërthyer me zemërim dhe e mori vajzën për krahu dhe e futi brenda, larg veshëve kureshtarë të fqinjëve. Zëri i saj ishte i lartë dhe agresiv dhe u krijua një zymtësinë tek sytë si zymtësia e qellit para një shtrëngate. Si mund të ishte treguar kaq e verbër? Ajo mallkoi veten e saj dhe pyetje të ashpra shpërthyen nga buzët e saj.

"Pse na hodhe këtë turp mbi vete, moj vajze? Çfarë gjërash të shëmtuara ke bërë? Kush do të të marr ty tani? Asnjë burrë për të qenë kjo është e sigurt. Pse e nxive emrin e babait tënd që në këtë moshë? Ai as arriti të

shihte të lindje. Falënderoj zotat që nuk duhet ta merrte vesh gjithë këtë. Sigurisht që ke shumë rrëfime për ti bërë njeriut të Zotit, moj vajzë."

Më se fundi gjithë këto fjalë e rraskapiten dhe u ul rëndshëm, zemra e saj e dobët rrihte papushim dhe kraharori i saj ishte tendosur gati për të shpërthyer.

Xhini i rrëfeu së ëmës atë mbasdite se Ravi Kirjiani ishte ai qe e kishte përdhunuar. Ishte një qetësi e madhe pas kësaj dhe dëgjoheshin vetëm dihatjet e zonjës Narine. Kur foli më së fundi, fjalët e saj ishin të rënda dhe mallkuese.
"Gjithë mallkimet rënshin mbi atë djalin e Kirjianeve," tha ajo.
Motrat e Xhinit u frikësuan shumë.
"Ta dërgojmë në qendrën shëndetësore, Ma?" pyeti Indra. "Mamia vjen sot."
"Mos je çmendur moj vajze? Ju e keni para se si e lëviz gojën ajo grua si bishti i patës. Ma lini mua në dorë."

Atë natë zonja Narine e mori vajzën e vogël për të takuar Doktor Khani, një mik të vjetër të burrit të saj tek maturia e të cilit mund të mbështetej.
Nuk kishte më asnjë dyshim. Vajza ishte shtatzënë.
"Po çfarë mund të bëjmë, doktor Khan?" e pyeti zonja Narine.
"Ta martosh, sa me shpejt të mundesh," doktori i pakët me moshë të thyer iu përgjigj hapur.
Zonja Narine shtoi duke u tallur.

"E kush do ta marrë këtë tani, doktor? Po ju pyes ju. A ka

ndonjë gjë, ndonjë gjë që mund të bëni për ne?"
Një fllad mirëseardhjeje hyri nëpërmjet pareteve të dritareve të kirurgjisë. Jashtë mund të dëgjojë tingujt çjerrës dhe të vazhdueshëm të gjinkallave, ndërsa mushkonjat ishin mbledhur nëpër parete, të tërhequr nga llamba mbi tavolinën e thjeshtë. Doktor Khan psherëtiu thellë dhe po shikonte nga skeletet e syzeve. Pastaj ai e uli zërin dhe foli me zë të këputur si dikush që kishte thënë të njëjtën gjë shumë herë të tjera.

"Unë mund të rregulloj ndonjë gjë për foshnjën pasi të këtë lindur. Por duhet të lindi njëherë,e dashura ime. Vajza jote ka një konstrukt të dobët. Ajo është e re, është një fëmijë për vete. Ty mund të duket tre muajsh shtatzënë. Mos e gënje veten, sepse nëse datat që na ka dhënë janë të sakta, pas tre muajsh ajo do të lindi. Gjithçka tani është shumë, shumë e pamundur."
"Po pasi të lindi," pyeti zonja Narine me ngurim, " pasi të lindi, çfarë do të ndodhë?"
"Jo, ma, unë e dua, dua ta mbaj atë, shtoi Xhini qetësisht.
"Vajzë, mos u bëj budallaqe."
"Është fëmija im, Ma. Unë e dua atë. Dua ta mbaj."
"Po kush do të kujdeset për ty dhe të paguaj për foshnjën? Edhe nëse Kirjiani bie dakord të paguaj, kush shpreson të martohet me ty?"
"Do të martohem, mos u shqetëso.'
"Ti do të martohesh! Mos u bëj budallaqe. Kush do të marr ty?"
"Kirjiani, Ma. Do të martohem me Ravi Kirjanin."
Doktor Khan nënqeshi.

"Kështu pra, vajza jote nuk qenka një budallaqe siç men-

don ti," tha ai. "Unë të thashë që ta martoje. Dhe djali i Kirjanëve ja vlen. Çfarë ka për të humbur? Ajo është shumë, shumë e zgjuar!"

Ravi Kirjani u ballafaqua me shtatzëninë e Xhinit dhe solli ndër mend atë pasdite të diele gjatë stinës së thatë kur kallamat e sheqerit ishin gati për tu korrur. Për çudinë e Narineve ai nuk diskutoi fare. Ai pranoi menjëherë të martohej me Xhinin. Për të ishte një mundësi e mirë për ti shpëtuar sajesës martesore për te cilën nuk kishte fare dëshirë. Megjithëse Sunita Murpalani pa diskutim vinte nga një familje e mire, asnjë nuk pretendonte se ajo ishte e pashme. Ose ndoshta ai kishte frikë se do të përballej me pyetje të vështira si të policëve, që do të kishin qenë të vështira për tu përgjigjur në momentin kur fryti i epshit të tij të shihte dritën e diellit. Zonja Narine ishte e tronditur. Madje edhe Xhini ishte e çuditur se sa pak rezistencë bëri ai.
"Ndoshta," mendoi ajo me një buzëqeshje ironike, "nuk është vërtet shumë i keq."

Çfarëdo qoftë arsyeja duhet ta pranojmë që Ravi u soll me ndershmëri. Po ashtu edhe familja e Murpalananit. Nëse në vetvete ata e ndjenë poshtërimin thellë, publikisht ata e pranuan me qetësi dhe njerëzit u çuditën që ata vazhdonin të flisnin me djalin që kishte fyer një vajzë dhe i kishte thyer zemrën asaj.

Madje pesë vëllezërit e Suntias e ftuan Ravin të kalonte një ditë me ta në shtëpinë pranë detit në Mayaro. Duke qenë se Ravi ishte një mik i përhershëm i familjes nuk gjeti shkak për ta refuzuar.

Vëllezërit Murpalani zgjodhën një ditë jave për të dalë-sepse nuk kishte arsye, thoshin ata, të shkonin gjatë fundjavës kur punëtorët ndotnin plazhin, me një nga Land Roverat e tyre, 20 km nga Rio Cristalino. Ata ishin të kënaqur dhe bënin shaka me Ravin ndërsa shërbë-torët e tyre vendosnin mish pule të ftohtë dhe sallatë nën sediljet e pasme të makinës dhe paketuan kuti me akull dhe vozë me rum. Pastaj i hodhën një vështrim qiellit për të parë nëse kishte re dhe përgëzuan veten që kishin zgjedhur një ditë kaq të bukur. Suraj, vëllai më i madh, pa orën dhe lëvizi këmbët me ankth duke thënë:
"Erdhi koha për t'u nisur."

Vëllezërit e tij ia dhanë të qeshurit dhe hipën në makinë. Ishte një e qeshur e hidhur e rastit.

Land Roverat e mëdhenj dolën përmes Rio Kristalinos për të kaluar rrugët në qendër të qytetit. Tashmë treg-tarët po ngrinin tezgat e tyre gjatë rrugës dhe po hapnin çadrat e tyre prej kanavace që ti mbronin prodhimet nga shiu dhe dielli. Premtimet për të bërë tregti sot ishin të shumta dhe tregtarët mezi prisnin teksa mbushnin tez-gat me mango të freskët ose iu jepnin dorën e fundit rregullimeve për të ekspozuar pjeprat e stërmëdhenj nga ku reflektonte ngjyra e verdhë nga celofani, reflektohej jo vetëm ngjyra e verdhë por edhe pjekuria e tyre.

Land Roveri u kthye nga lindja drejt Mayaro dhe pak çaste më vonë po kalonin varrezat në anë të qytetit. Rru-ga për në bregdet ishte e mbushur me trafik nga të dyja drejtimet që ende transportonin produktet e tyre për në

treg dhe kthesat dhe gropat e vazhdueshme e bënin udhëtimin më të ngadaltë. Më në fund,duke marr një të përpjetë nja gjashtë kilometra larg Mayaros, Land Roveri filloi të merrte shpejtësi. Të ngriturat e gomave goditën një gozhdë reflektuese si një e goditur daulleje dhe dielli i mëngjesit binte mbi palmat e arrave të kokosit.
Papritur, ndodhi një gjë e tmerrshme. Dera e pasme e Land Roverit u hap dhe Ravi Kirjiani u hodh, duke rënë i pashpresë nën rrota e një kamioni të madh të ngarkuar.

Gjatë hetimit mjeku ligjor vërtetoi se natyra dhe numri i madh i dëmtimeve të Ravit e bënin krejt të pamundur të përcaktoje nëse ai ishte vrarë menjëherë pas hedhjes apo më pas nga kamioni. Por, me së fundi, u qartësua se Ravi kishte qenë akoma gjallë mbasi ra nga Land Roveri. Vendimi ishte vdekje e shkaktuar nga aksidenti.

Tre ditë më vonë eshtrat e Ravit u dogjën sipas ligjeve Hindu. Si zakonisht, një numër i madh njerëzish nga i gjithë Trinidadi, kushërinj të largët, shok të vjetër shkolle, të gjithë që kishin lidhjet e tyre me djalin e vdekur mbërritën për ta vajtuar në breg të lumit jashtë Mayaros. Disa prej tyre ishin të bindur që vdekja e Ravit ishte ndëshkim nga zotat, dhe ata e drejtuan nga qielli gri dhe shiu që binte jashtë stinës. Por flakët nuk e përfillnin shiun dhe kutërbimi i mishit të djegur mbushi ajrin. Disa folën mbytazi për vdekjen. Apo mos Murpalanët kishin ndërmarr një veprim detyrues? Dhe jo krejt pa shkak ata kishin mundësinë dhe mjetet. Por shumica ranë dakord se ai ishte një aksident tragjik. Nuk kishte ndonjë ndryshim të madh se ishte kamioni i Murpalanëve që e shtypi Rain. Kamionët e Murpalanëve ishin kudo.

Pastaj, panë hirin të derdhej në ujërat e turbullta të lumit Otoire dhe shumë shpejt do të zhdukeshin në ujërat e ngrohta të Atlantikut.

"Gjithsesi," tha njëri prej njehatoreve të moshuar duke mbledhur supet,"kush jemi ne që duhet të pyesim? Policia e mbylli çështjen para se djali të jepte shpirt." Pastaj, ai shkundi pikat e fundit të shiut nga çadra dhe vrau me padurim një mushkonjë.

Ju mund të mendoni se vdekja e Ravit mund ta nxiste Xhinin në një vendim të pamenduar. Por ishte krejt e kundërta. Ajo ndoqi hetimin gjyqësor dhe vajtoi në funeralin e tij Data e lindjes erdhi dhe shkoi. Shkuan dhe gjashtë javë të tjera para se Xhini , tashmë trembëdhjetë vjeçe,të lindte djalin e saj në maternitetin publik të San Fernandos. Kur e panë fëmijën, infermieret i hodhën një vështrim të shqetësuara njëra-tjetrës. Pastaj e morën foshnjën pa e lënë Xhinin ta shihte.

Në fund ato u kthyen me një nga doktorët, një Kreol trupmadh, i cili po kujdesej me veprimet e tij të qeta që foshnja të ishte mirë në anë të krevatit.

"Është e vërtetë që ai është i bardhë, moj vajzë,' i tha teksa infermierja i vendosi Xhinit fëmijën në krah, "po duhet ta dish, është nga lindja me vonesë. Dhe mos harro ti je shumë e vogël…dhe të dy do të kaloni kohë të vështira. Prit një ditë… tre …sytë do ti ndryshojnë ngjyrë dhe ai do të marr një ngjyrë të shëndetshme."

Xhini pa sytë blu të djalit dhe i puthi, dhe pasi e bëri këtë një ndjenjë e frikshme rraskapitjeje i kaploi tërë trupin. Sytë ishin shumë blu, ashtu si edhe sytë e At Oliverit. Ajo psherëtiu për ironinë e gjithë kësaj. Të ishte ky doktori Kreol kaq budalla? Sigurisht që ai e dinte pa aq sa edhe ajo që ngjyra e bardhë nuk do të ikte kurrë. Çelsi i së vërtetës, ishte mbyllur vetë brenda.

1

Hibiscus-(greqisht) është një bimë me rreth 220 lloje lulesh nga familja e Malvaceae, gjendet në zonat tropikale ose subtropikale nëpër botë.

POEZI

Sa i bukur është

Sa i bukur është Besimi, kur besojmë në Zot,
Sa i bukur është Krijimi, kur besojmë në Krijues,
Sa e bukur është Mëmësia, kur besojmë tek Mëma,
Sa e bukur është Atësia, kur besojmë tek Betejat,
Sa e bukur është Fëmijëria, kur besojmë tek Pafajësia,
Sa të bukura janë Ëndrrat kur besojmë tek Ambicia,
Sa e bukur është Përmbajtja, kur besojmë tek Thjeshtë-
sia,
Sa e bukur është Jeta, kur besojmë tek Vdekja,
Sa e bukur është Dashuria, kur besojmë tek Kujdesi,
Sa e bukur është Lumturia, kur besojmë tek Trishtimi,

Sa të bukura janë Lidhjet, kur besojmë tek Butësia,
Sa i bukur është Fryti, kur besojmë tek Mbjellja,
Sa i bukur është Vetëbesimi, kur beson tek Vetja,
Sa e bukur është Bota, kur besojmë tek Paqja,
Sa e bukur është Shoqëria, kur besojmë tek Vëllazëria,
Sa e bukur është Martesa, kur besojmë tek Shkëmbimi,
Sa e bukur është Bukuria, kur beson tek sytë e Tu.

Krishlindjet e Kaluara

Gjithmonë kam besuar se dhuratat më të bukura
Na dhurohen Krishtlindjet e kaluara,
Pasi zbukurimet dhe lodrat janë hequr,
Pasi shërbesat dhe lutjet fetare kanë marr fund,
Familjar dhe miq të ngushtë ,
Iu kthehen sërish zgjedhjeve të preferuar të jetës,
Duke na dhënë dhuratën më të bukur, të menduarit individualisht.

Poet

Poet -
Mos shkruaj më për henën.

Më mirë hesht
Në kopshtin tënd
Dhe vështroje teksa lind.

Të Dua Afër

Më mbaj afër lotëve të tu,
Koha kalon, nga çasti në çast,
Çdo bimë në fushë, dhe lule vyshket, por dashuria është pahapsirë,
Nuk ka kufij, nuk ka barriera ,
Zëmra ime është një vend i pasur, tani që në të je ti,
Më mbaj afër ëndrrave të tua,
Afër ndjenjave të tua, afër për të dëgjuar qeshjen tënde,
Më mbaj afër lotëve të tu,
Dua që të them kam mall,
Gjithçka që dua është të jem afër ,shumë afër teje,
Sa kohë mund të rrimë përqafuar?
Sa gjatë mund të rrimë zgjuar?
Sa shumë mund të jemi të gëzuar?
Sa mund të jemi të dashuruar?
Më mbaj afër ëndrrave të tua,
Afër ndjenjave të tua, afër për të dëgjuar qeshjen tënde,
Më mbaj afër lotëve të tua,
Dua të jem afër për të thënë sekretin tim,
Të dua , Të dua , Shpirti im!

Poezia Ime

Poezia ime më mbush me gaz.
Sepse është poezia ime.

Është si buka e ngrohtë,
Kur e pjek vetë.

Është si djali im
Ditën që ai lindi.

Qesha kur e mbarova së shkruari,
përplasa edhe duart.

Do takoj një të panjohur
E do ti lexoj poezinë time

Sepse poezia ime më mbush me gaz,
Sepse është poezia ime.

Bukë dhe Muzikë

Muzika që dëgjoja me ty ishte me shumë se muzikë,
Dhe buka që ndamë bashkë ishte më shumë se bukë,
Tani që jam pa ty, e shkretuar është gjithçka,
Të gjitha që njëherë quheshin të bukura tani vdekur kanë.

Duart e tua tek preknin këtë tavolinë dhe këto argjendurina,
Kam parë duart e tua teksa mbaje dhe këtë gotë.
Sendet të kanë harruar e dashura ime,
Po prapë prekjet e tua mbi to nuk harrohen dot.

Më gufohej zemra teksa lodrojë përreth tyre,
E i bekoje me duart dhe sytë e tu,
Në zemrën time do kujtohesh gjithmonë,
Siç të kam njohur më parë, O e bukura dhe e zgjuara ime moj.

Gjëja më e Bukur në Botë

Cila është gjëja më e bukur në botë?
Trëndafili i qershorit, me vesën e majit zbukuruar,
Era e ngrohtë e jugut, pa asnjë pikë shi,
E verteta, jo mizoria e një miku,
Kenaqësia, pa fuguar për tu mbaruar,
Bukuria, jo e vetë stolisur dhe e krehur,
Derisa krenaria e saj të jetë e hedhur tej,
Drita, e cila asnjëherë nuk të verbon,
Kujtimet, që asnjëherë nuk të hidhërojnë,
Dashuria, deri atëherë kur ti ridashuron sërish?
Cila është gjëja më e mirë në botë?
Pak nga të gjitha them unë.

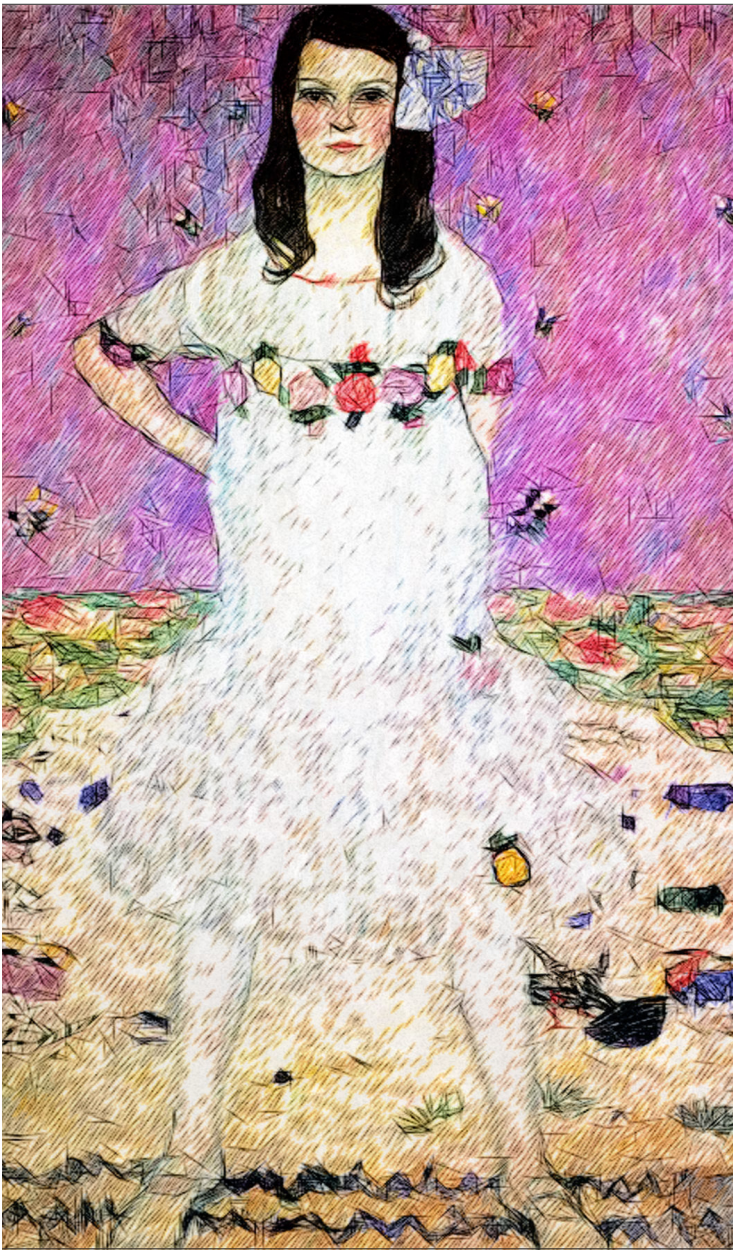

Mrekulli

Dashuria jote është një mrekulli, në një vend me magji,
Në një vend të mbushur me kujtime , duke harruar të gjitha hidhërimet,
Dashuria jote është një mrekulli, në një vend plot fantazi,
Në një vend ku ëndrrat janë të vërteta , duke i ndjerë me hirësi.

Bukuria jote është një mrekulli, një vend që unë e quaj shtëpi,
Një vend ku kam gjetur një engjëll të vërtetë, një vend ku dua ta njoh përsëri,
Trupi yt është një mrekulli, një vend që dua ta zbuloj gjithmonë tek ti,
Një vend i mbushur me pasione, një vend që unë e dashuroj në marrëzi.

Trupi yt është një mrekulli, një vend plot hijeshi,
Një vend i mbushur me thesare pafund , një vend i ëmbël për të dy,
Puthja jote është një mrekulli, një vend ku çdo çast shijoj ylberin e ri,
Një vend i veçantë për mua, ku shijoj çdo ëmbëlsi.

Puthja jote është një mrekulli, një vend ku tek ty gjeta njeriun e ri,
Një vend i rezervuar vetëm për mua, një vend për tu dashuruar,
Ti thjesht je një mrekulli, një vend ku do të jetoja në përjetësi,
Një vend dikur aq i largët, që tani e dua në plotësi.

Ne jemi thjesht një mrekulli, një vend ku ne i japim njeri tjetrit vetëm dashuri,
Një vend ku askush tjetër se di, ku ne të dy jetojmë bashkë përsëri,
Një vend që unë e quaj shtëpi.

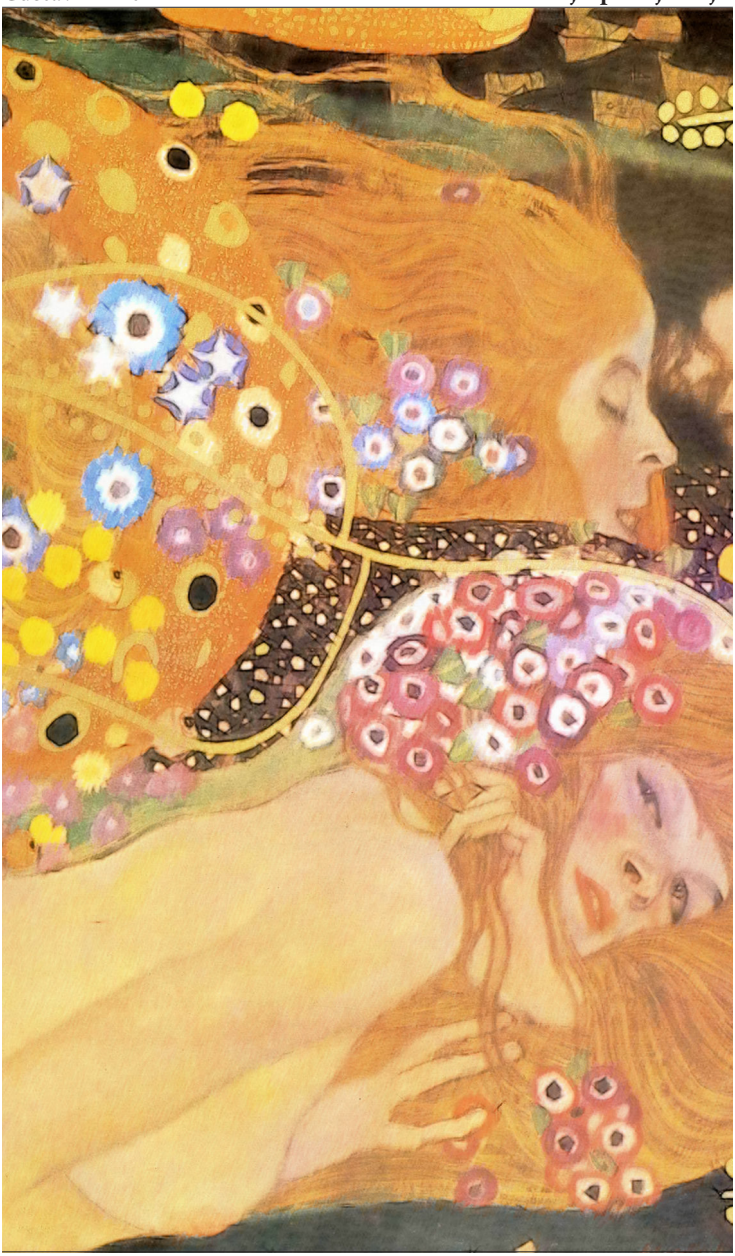

Shkëlqime

Zëmrat shkëlqejnë me shkëlqimin e hënës,
Shpirtrat tanë të lidhur, si puthjet pa-ndalim,
Një dashuri e pastër dhe gjithçka e qartë,
Pa u krahasuar me asnjë tjetër dashuri sado e lartë,
Për dashurinë që kemi ne, flasim gjithmonë,
E shfaqim sa herë që ne udhëtojmë,
Ne e veshim atë si një maskë,
Në çdo ditë të re, luftojmë për të prapë,
Për të dashuruar njeri-tjetrin në çdo çast të dhënë,
Edhe kur e ardhmja është e pathënë,
Të dua pafundësisht me qëllim të qartë,
Të jetoj afër përherë me ty në çdo çast.

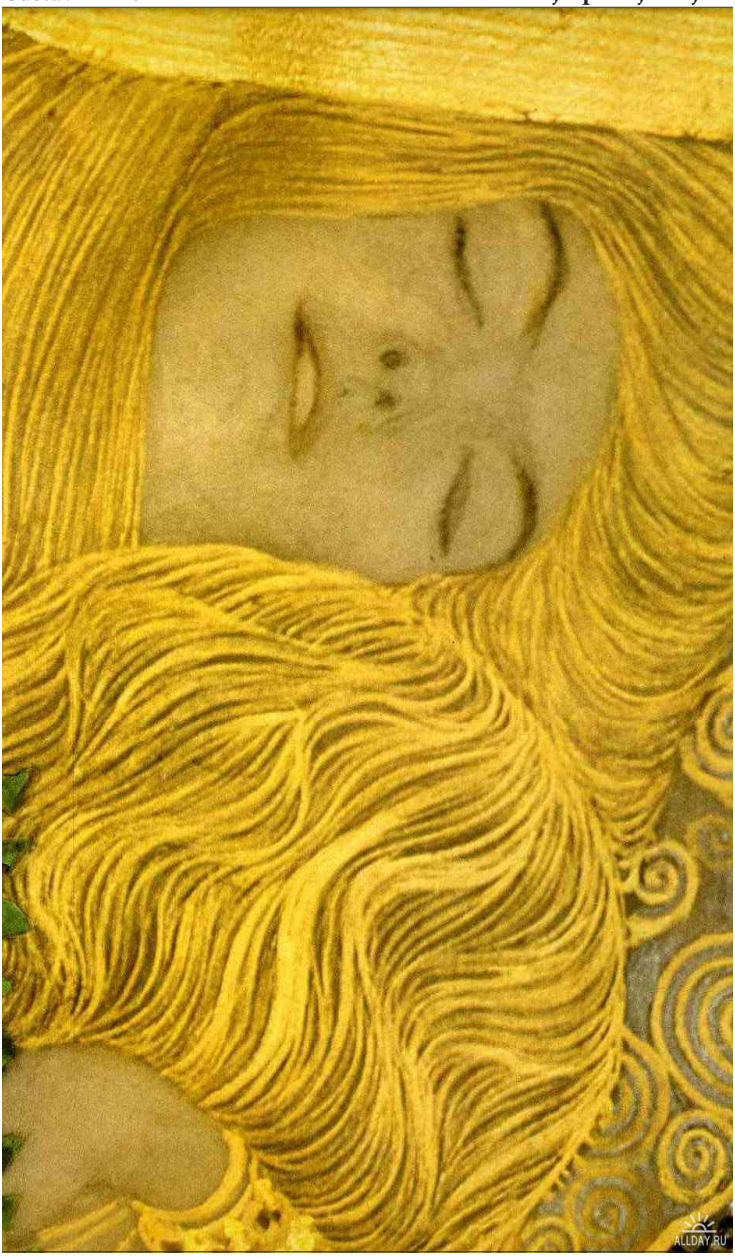
ALLDAY.RU

Pema e Jetës

Që herën e parë që të takova ty,
Nuk mund të harroj ata sy,
Dhe me vonë arrita të kuptoj,
Se me ty kudo doja të jetoj,
Ndihem shumë i lumtur kur jam bashkë me ty,
Dhe falënderoj Zotin që na afroi të dy,
Në fillim mendoja për ty si një shoqe vërtet të mirë,
Por kuptova se ndjenjat e mia ishin të pafundme për ty
në atë hapësirë,
Kisha frikë që ti shpjegoja, nuk dija si po reagoja,
Kuptoja që ti ndjeje me shumë,
Dhe fjalët ishin të lehta për tu thënë nga unë,
Sido që të silleshe ashpër apo me gabime,
Ti që nga fillimi ke qenë në zemrën time,
Kujtohu kur vetëm ty, ti kam thënë këto fjalë,
Që ngaherë do jesh në zemrën time të gjallë,
Qiejt e jetës time janë errësuar,
Vetëm ti je e aftë që këto re të errëta, ke për ti larguar,
Unë kurrë skam për tu ndjerë kështu përsëri,
Dhe kjo është me siguri,
Jam shumë i lumtur që ne u takuam,
Vetëm tani jeta ime është e kompletuar.

Fluturim

Në krahët e një shqiponje,
Dashuria ime për ty fluturon,
Fluturuese lart e më lart,
Dhe duke prekur qiellin e pamat,

Arrita deri atje ,
Dhe tërhoqa një yll nga qielli,
Për të vendosur në vend të tij,
Sytë e mendjes dhe shpirtin tënd.

Për të banuar atje përgjithmonë,
Ashtu si dashuria ime për ty,
Në krahët e dashurisë sonë,
Duke jetuar atje pa jehonë.

Unë të nderoj e dashur ,
Ashtu siç unë jam,
Të lutem e dashur ,të lutem,
Dëshiron të jem unë me ty pranë?

Ka shumë gjëra që,
Zëmra ime dëshiron të ti thotë,
Të dua e dashura ime,
Mbi gjithçka në këtë botë.

Trëndafili i ëmbël i virtytit

Trëndafil i ëmbël i virtytit dhe mirësjelljes,
Zambak i gëzuar i rinisë së dëshirueshme,
I pasur në shpërblim dhe i qartë në bukuri
Dhe për çdo virtyt që është më i shtrenjtë
Përveç atij që e quan të pashpirt.

Në kopshtin tënd, unë, sot po të ndjek,
Atje tek shquaj lule që shndrisin nga freskia,
Si të bardha dhe të kuqe, të bukura për tu parë,
Si dhe bimë të gjithanshme, që përkulen terë shkëlqim,
Megjithatë asgjëkund nuk ndjej , vetëm aromën e hidhur të keqardhjes.

Kam frikë se marsi me erën e tij të acartë
Ka vyshkur trëndafilin tim me pamje të vrarë deri në ëmbëlsi,
Vdekja e pamëshirshme i ka shkaktuar zemrës një dhimbje të tmerrshme,
Saqë nëse do të mundja do ti rimbillja rrënjët sërish,
Kaq kurajo më dhanë petalet e saj në tokë.

Përsëri

Ti u përkule dhe më puthe,
Unë nuk ndjeva më gjunjët e mi,
Ti u përkule dhe më puthe,
Unë nuk munda të flas dot përsëri,
Ti u përkule dhe më puthe,
Me pasion që rridhte si shi,
Ti u përkule dhe më puthe,
Si çdo shkëndijë që rrezaton tek ti,
Ti u përkule dhe më puthe,
Me një prekje të lehtë me ëmbëlsi,
Ti u përkule dhe më puthe,
Një puthje që e dua përsëri,
Ti u përkule dhe më puthe,
I sigurte që të putha dhe unë tek ti,
Ti u përkule dhe më puthe,
Dhe çdo puthje tek ne kishte zjarr të ri,
Ti u përkule dhe më puthe,
Por ti më le të prisja në vazhdimësi,
Ti u përkule dhe më puthe,
Zemër, të lutem më puth përsëri !

Ëndrrat

Disa thonë që ëndrrat janë ato që janë,
Emocionet na çojnë afër dhe larg,
Thonë që zemra është një vend i zjarrtë,
Si dashuria që gjen rrugëtimin e saj,

Ëndrrat mbajnë të vërtetën përbrenda,
Duke goditur të fshehtat e ëmbla,
Ëndrrat janë ato që janë,
Një e vërtetë e përjetshme si një yll i gjallë,

Përsëri gjeta dashuri në ëndrrat e mia,
Të vërteta në dukshmëri,
Besoj në to më shumë se çdo frikësim të ri,

Dashuria ëndërrimtare, një dashuri me vërtetësi,
E ëmbla ime, për mua ti je e vetmja dashuri,
Te dua ty, me shumë se kujtimet me dhembshuri.

Mirënjohje

Dikur ishte një zemër që ishte thyer,
E hedhur mënjanë si diçka e kotë,
E shtypur e shqyer copë-copë,
Shkatërruar nga një gabim i kotë,

Nëpër një dhomë të errët sytë endet dhe shikimi këmbehet,
Në dy shpirtra që janë mbërthyer bashkë nga i njëjti besim dhe fat,
Mendime pasioni në çdo shikim ,
Dhe zëmra e turbullt sheh çdo vallëzim,

Një frymarje jete lulëzon në gjoksin tim të vdekur,
Për të zgjuar një dashuri që kurrë s'kisha për ta gjetur,
Si një puthje nga parajsa solli tek unë gjithësinë,
Lejomë që të shoh tek ty pafundësinë,

Edhe pse shpirtrat tanë janë me dhimbje larg,
Pa dyshim që zemrës time, ti i ke marrë çdo çast,
Këtë dhuratë ta jap me dashuri,
Që të shpreh mirënjohjen time në pavdekësi.

Jeta është kërcim

Jeta është kudo
Jeta është sfidë
Jeta është një dhuratë

Jeta është një shans
Jeta është një tragjedi
Jeta është e vetmuar
Jeta është dhembje

Jeta është plot me pengesa
Jeta është një mister
Jeta është dashuri

Jeta nuk është fushë me lule
Jeta është kërcim që ti ta kërcesh
Jeta është pjesë e mendjes
Çfarë është jeta?

Jeta është një gjëegjëze, zgjidhe atë
Jeta është plot me të papritura
Jeta është plot me të pashpjegueshme
Kjo është jeta.

Fjalët e ndarjes

Asgjë nuk u mbajt mend, asgjë nuk u harrua.
Kur u zgjuam, makinat kalonin pranë trotuarëve nën verën e ngrohtë,
Parvazet e dritareve ishin ende të njomura nga shiu i natës,
Zogjtë e shpërndarë dhe të ulur mbi majat e oxhaqeve,
Sikur rrinin ulur mbi pemë groteske.
Asgjë nuk u pranua, asgjë nuk u hodh pas.
Tingëllima e lehtë e zileve ndanin orën nga ora,
Të pasdites me mjegull të acartë
E njerëzit iknin së bashku duke shkretuar rrugët,
Kishte hënë, si dhe dritë në dritaren e dyqanit.
E muzgu binte si shiu me furi.

Çdo fjalë e këtij libri të është dedikuar ty. Njeriut që i dhurova dashuri, dhe që më morri eliksirin e jetës. Çdo urë ka simbol bashkimin, jo ndarjen.